

B Noktasına Varmak

Dostoyevski, dünyanın en zor hissini 'kendini ait hissetmediğin yerde bulunma zorunluluğu' olarak tanımlar. Bulduğumuz yerin aslında mutsuz olduğumuzu fark ettiğimiz anı dillendirmesi ne büyük çelişki değil mi? Okumak ve sonrasında hayatta kendimize bir yer edinmek için çabalarken çapayı attığımız limanın önemi tam da bunu düşünürken filizlendi zihnimde. Dostoyevski'nin söylediği o ait olma hissini başta kalpte yatıp mantıkta dinlendiğini düşündüm. Ve bilirsiniz mantığın, bizi 'a' noktasından 'b' noktasına götüreceği söylenir. 'A' noktam haritayı karşınıza alınca parmağınızı dokundurduğunuz en doğudaki nokta iken 'b' noktamı bir diğer uçta seçtim. Yedi tepesi, upuzun minareleri ve boğazı yakut bir gerdanlıkla süslü İstanbul. Hiç uyumayan şehir. Her dilden, ırktan renkleri barındıran Türkiye'nin alaim-i seması İstanbul.

Maviliklerinin, eteklerine hırçınca asıldığı bir vapurun korkuluğundan bakıyorum şimdi ona. Yahya Kemal'in bir tepeden bakıp gönül tahtına oturttuğu "Aziz İstanbul", Orhan Veli'nin gözleri kapalı dinleyerek büyüüne kapıldığı, Necip Fazıl'ın toprağa kondurulan ruhu İstanbul... Ve benim heybeme hayallerimi doldurup yoluna düşerken kolları açık, kaşları bir anne gibi çatık İstanbul'um. Ne çok şey yaşadım şu Karşı'nın kıyılarından Anadolu'nun içlerine. İlk gün ne çok korkutmuştu şu ipe sapa gelmez kalabalık. Öyle ya 'haklı mı acaba?' demiştim; şu okuma merakı içimi dağladığından beri ardımdan "Büyük şehirde kız başına yapamaz, yutuverir onu büyük İstanbul" diye söylenen, ilimi dimağında asla gezdirememiş kapanasınca çeneler. "İstanbul büyük, bu doğru." dedim. Ama şu hayallerim yok mu? İçimi nasıl tika basa doldurup omuzlarıma asılıyorlar! Sonra ekledim, "O büyükse benim azmim de büyük!" Üstelik o azim ki kaç hendeğe tökezledi de düşmedi, kaç tepeye tırmandı da kaymadı. Tam şu an dedim, sıkı sıkı tutunmalı ona. Gözümde büyüyen aşmak kadar zor olan mı var? Tıkadım kulağımı, sonradan dost olacağımı sezdiğin bir yabancıyla tanışır gibi ön yargıları süpürüp tokalaştım İstanbul'la. Şimdi dördüncü yıl... Bir vapurda nasıl da tanıdık 'Büyük İstanbul'. Ne korkunç artık ne de aşılmaz. Bir dost gibi gülümsüyor bana köprüden. Kalan günlerim sayılı. Nasıl bırakacağım onu. Bensiz ne yapar? Ya ben onsuz... Kahkahalarımı seyirci Beyoğlu sokakları, kötü geçen imtihanlarımı teselli eden Üsküdar sahili, tezcanlı hallerime aşına daima genç Kadıköy. Şu Eminönü'ndeki balık ekmek kokusunu alabilmek ta Karaköy'den, ona kavuşurken evi bilmek gibi, eve varmak gibi.

İstanbul benim akıl hocam; ilk zamanlar kaybolup durduğum sokakları sonradan ezbere öğreten. İstanbul heykeltıraşım benim; Doğu'nun bağrından gelen beni, nasırlı elleri ile şekillendiren. Ve İstanbul, şu an özgür olduğunu öğrettiği kadını seyreden gururlu bir anne gibi. Çiçek açtığımı görüyor, verdiği savaşların ardından biriktirdiğim tebessümleri, kalan imtihanlara kazandığım olgunlukla vereceğim reveransları... O beni biliyor, başta korkutan ipe sapa gelmez onca kalabalığına rağmen. Bu kızı tanıyor. Yıllar geçse de eski bir dostu ziyarete gelir gibi ona uğramadan geçmeyeceğimi biliyor. Bana kattıklarına ve hala katacaklarına minnettar olduğum, kozamdan çıkıp yeni kavuştuğum kanatlarımı ilk kez semalarında çırpıtığım büyüleyici İstanbul, biricik 'b' noktam... Hala bir yerlerde demirleyeceği limanı düşünen, umutlu ve sarsılmaz inanca sahip kız kardeşlerime tıpkı benim gibi iyi ki dedirtecek o liman olmasını

diliyorum. Kalıpların yıkıldığı, yetersiz hissetmenin kısılcısından çıkılacağı o anlara aracılık edeceği nice mutlu hikayeye selam olsun.

Ayfer